

Lieta C-699/23

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2023. gada 16. novembris

Iesniedzējtiesa:

Juzgado de Primera Instancia n.º 8 de Donostia — San Sebastián
(Spānija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2023. gada 13. novembris

Prasītājs:

FG

Atbildētāja:

Caja Rural de Navarra, S.C.C.

Pamatlietas priekšmets

Ar hipotēku nodrošināts kredīta līgums – Komisijas maksa par kredīta
piešķiršanu – Negodīgums

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un tiesiskais pamats

LESD 267. pants – Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu par interpretāciju –
Tribunal Supremo judikatūras par komisijas maksu par kredīta piešķiršanu
atbilstība Tiesas judikatūrai – Kritēriji

Prejudiciālie jautājumi

1. – Vai pārredzamības principam ir pretrunā “komisijas maksas par kredīta
piešķiršanu” iekasēšana par pārdevēja vai piegādātāja sniegtiem pakalpojumiem,
kurus tas nekonkretizē ne attiecībā uz to saturu, ne tiem patērēto laiku, kas liedz
to, ka patērētājs varētu pārbaudīt, no vienas puses, ka tās iekasēšana ir atbilstoša

pielīgtajam vai cenu tarifā noteiktajam, vai katrā ziņā ir saprātīga atkarībā no pakalpojuma veida, un, no otras puses, ka neviens pakalpojums nepārklājas, ka patērētājs nemaksā par pakalpojumiem, atlīdzība par kuriem jau ir ietverta aizdevuma lietošanas procentos, un ka pārdevējs vai piegādātājs nedublē maksu par jebkuru citu pakalpojumu?

2. – Vai pārredzamības principam ir pretrunā, ja pārdevējs vai piegādātājs reklamēja procentu likmi, kuru piedāvāja hipotekārajiem aizdevumiem patērētājiem, bet nereklamēja arī “komisijas maksu par kredīta piešķiršanu”, kas bija obligāti jāsamaksā reklamētā līguma parakstīšanas brīdī, it īpaši, ja šī komisijas maksa bija zināma, iepriekš noteikta un nemainīga procentuālā daļa no piešķirtās aizdevuma summas, lai kāda tā arī būtu?

3. – Vai kredīta pieteikuma izpēte un ar to saistītie pasākumi, informācijas par pieteicēja maksātspēju un viņa spēju atmaksāt aizdevumu visā līguma darbības laikā savākšana un pārbaude un sniegtā nodrošinājuma izvērtēšana ir daži no pakalpojumiem, par kuriem tiek samaksāts ar komisijas maksu par kredīta piešķiršanu, ja tiek apstiprināts aizdevuma pieteikums un tiek parakstīts līgums, un vai šie paši pakalpojumi netiek apmaksāti, ja aizdevuma pieteikums tiek noraidīts, vai ir jāuzskata, ka tie ir bankas darbībai raksturīgi pakalpojumi, kas ir daļa no tās drošības protokola, un ka to izmaksas ir jāuzņemas iestādei, kā tas ir paredzēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2014/17/ES par patērētāju kredītlīgumiem saistībā ar mājokļa nekustamo īpašumu?

4. – Ja tiktu konstatēts, ka ar komisijas maksu par kredīta piešķiršanu tiek atlīdzināts par pakalpojumiem, kas nav kredītiestādes darbībai raksturīgi pakalpojumi, un tāpēc tā tiek maksāta papildus aizdevuma lietošanas procentiem, vai tādā gadījumā šai iestādei nevajadzētu izsniegt patērētājam attiecīgu rēķinu ar šo pakalpojumu izklāstu un PVN, kas attiecas uz sniegtajiem pakalpojumiem?

5. – Vai pārredzamības principam ir pretrunā tas, ka pārdevējs vai piegādātājs, kas ir noteicis komisijas maksu par kredīta piešķiršanu kā cenu par vairākiem ļoti konkrētiem pakalpojumiem, pirms līguma noslēgšanas neiesniedza un nenodrošināja patērētājam informāciju par tarifu, kurā būtu norādīta katras stundas cena, lai patērētājs varētu, no vienas puses, iepriekš zināt, kādas būs viņa aizdevuma līguma galīgās izmaksas, un, no otras puses, salīdzināt šo pakalpojumu cenu ar cenām, kādas piedāvā citi pārdevēji vai piegādātāji?

6. – Vai pārredzamības principam atbilst pārdevēja vai piegādātāja veikta maksas iekasēšana par vairākiem ļoti konkrētiem pakalpojumiem, kas ir būtiski abu pušu iecerēta līguma noslēgšanai, atskaitot procentuālu summu no kopējās piešķirtā aizdevuma summas, tādējādi, ka identisks pakalpojums, kas ticis sniegts tikpat daudzām personām un tādā pašā laikposmā, rēķinos tika uzrādīts kā “komisijas maksa par kredīta piešķiršanu” ar dažādām summām atkarībā no konkrētā gadījumā piešķirtās aizdevuma summas?

7. – Vai Direktīvas 93/13/EEK 4. panta 2. punktam ir pretrunā pārredzamības pārbaude, saskaņā ar kuru noteikumu par komisijas maksu par kredīta piešķiršanu uzskata par negodīgu atkarībā no tā, vai tās apmērs pārsniedz vai nepārsniedz konkrētu skaitli, kas secināms no internetā iegūtas statistikas par šo maksu?

8. – Vai Direktīvas 93/13/EEK 6. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam ir pretrunā tāda valsts judikatūra, saskaņā ar kuru komisijas maksas par kredīta piešķiršanu nesamērīgums tiek noteikts, pamatojoties uz statistiku par savulaik Spānijā piemērotās komisijas maksas par kredīta piešķiršanu apmēru, kas tika noteikta brīdī, kad Spānijā noteikumiem, kuros ietverta šī komisijas maksa par kredīta piešķiršanu, neveica negodīguma pārbaudi?

9. – Vai efektivitātes principam ir pretrunā tas, ka līgumos, kas ir parakstīti, pirms Spānijas Karaliste transponēja savā tiesību sistēmā Direktīvu 2014/17/ES, pārdevējs vai piegādātājs iekasē komisijas maksu par kredīta piešķiršanu, ar kuru tiek atlīdzināta iespējamā aizņēmēja maksātspējas izpēte un darījuma iespējamība, ja šīs izpētes izmaksas pēc minētās direktīvas transponēšanas vairs nevar tikt attiecinātas uz iespējamo aizņēmēju?

10. – Vai Direktīvas 93/13/EEK 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam neatbilst tāda valsts judikatūra kā *Tribunal Supremo* 2023. gada 29. maija spriedumā 816/2023 iedibinātā, saskaņā ar kuru noteikuma par “komisijas maksas par kredīta piešķiršanu” negodīguma pārbaudē netiek prasīts, lai tiktu precizēti pakalpojumi, par kuriem tiek atlīdzināts ar komisijas maksu par kredīta piešķiršanu, un kāda ir to cena, un ka šajā negodīguma pārbaudē tiek tikai pārbaudīts, vai minētajā noteikumā ir skaidri norādīta summa, kas ir jāsamaksā patērētājam, un vai tā nepārsniedz noteiktu robežlielumu, lai tiktu uzskatīta par nesamērīgu?

Atbilstošās Savienības tiesības normas

Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos, 12., 13., 19., 20. un 24. apsvērums un 3., 4., 5., 6. un 7. pants.

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004, 7. pants.

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/17/ES (2014. gada 4. februāris), par patērētāju kredītlīgumiem saistībā ar mājokļa nekustamo īpašumu un ar ko groza Direktīvas 2008/48/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010, II pielikuma B daļas 4. iedaļas 3. punkta pirmais teikums.

Atbilstošās valsts tiesības normas

Spānijas tiesībās banku pārredzamības normās pret komisijas maksu par kredīta piešķiršanu ir paredzēta īpaša attieksme, kas atšķiras no pārējām banku komisijas maksām. *Orden de 5 de mayo de 1994, sobre transparencia de las condiciones financieras de los préstamos hipotecarios* [1994. gada 5. maija Rīkojums par hipotekāro aizdevumu finanšu nosacījumu pārredzamību] II pielikuma 4. punktā bija paredzēts šādi:

“1. Kredīta piešķiršanas komisijas maksa – visi izdevumi saistībā ar aizdevuma izvērtēšanu, hipotekārā aizdevuma piešķiršanu vai apstrādi, vai citi līdzīgi izdevumi, kas nesaraunami saistīti ar aizdevumu piešķirošā subjekta darbību, kuru izraisījusi aizdevuma piešķiršana, ir obligāti jāiekļauj vienotā komisijas maksā, kura tiek saukta par kredīta piešķiršanas komisijas maksu un kura ir maksājama tikai vienu reizi. Tās apmērs, kā arī tās samaksas veids un datums ir precizēti šajā normā. [..]

2. Citas komisijas maksas un vēlākas maksas – papildus “kredīta piešķiršanas komisijas maksai” – var noligt vienīgi šādas no aizņēmēja iekasējamās maksas: [..] c) komisijas maksas, kuras pienācīgi paziņotas Spānijas Bankai saskaņā ar 1989. gada 12. decembra rīkojumu un tā īstenošanas noteikumiem un kuras atbilst īpašam subjekta sniegtam pakalpojumam, kas nav aizdevuma parastā pārvaldība”.

Atšķirīga attieksme pret komisijas maksu par kredīta piešķiršanu un pārējām banku komisijas maksām tika saglabāta *Ley 2/2009, de 31 de marzo, por la que se regula la contratación con los consumidores de préstamos o créditos hipotecarios y de servicios de intermediación para la celebración de contratos de préstamo o crédito* [2009. gada 31. marta Likums 2/2009, ar ko reglamentē hipotekāro aizdevuma līgumu vai kredītlīgumu un starpniecības pakalpojumu līgumu ar mērķi noslēgt aizdevuma līgumus vai kredītlīgumus ar patērētājiem] sākotnējā redakcijā. Tā 5. pantā par pārredzamības pienākumiem saistībā ar komisijas maksu un izdevumu tarifiem bija noteikts šādi:

“1. Uzņēmumi brīvi nosaka savus tarifus attiecībā uz komisijas maksām, nosacījumiem un izmaksām, kas var tikt iekasētas no patērētājiem, nebūdami pakļauti citiem ierobežojumiem, izņemot tos, kas šajā likumā, 1908. gada 23. jūlija likumā, kā arī 2007. gada 16. novembra Karaļa leģislatīvajā dekrētā 1/2007 ir paredzēti negodīgu noteikumu jomā. Tarifos, kuros ir iekļautas komisijas maksas vai kompensācijas un izmaksas, kas var tikt pieprasītas, ieskaitot konsultāciju darbības, norāda to piemērošanas gadījumus un – attiecīgā gadījumā – piemērošanas biežumu. Komisijas maksām vai kompensācijām vai izmaksām, kas tiek iekasētas no klienta, ir jāatbilst faktiski sniegtiem pakalpojumiem vai segtām izmaksām. Par pakalpojumiem, kurus klients nav tieši pieņēmis vai pieprasījis, netiek maksāta nekāda komisijas maksa vai izmaksas.

2. Neskarot iepriekšējā punktā noteikto: [..] b) Mājokļa hipotekārajiem aizdevumiem vai kredītiem kredīta piešķiršanas komisijas maksa, kas ir

maksājama tikai vienu reizi, ietver visus izdevumus saistībā ar hipotekārā aizdevuma vai kredīta izpēti, piešķiršanu vai apstrādi vai citi līdzīgi izdevumi, kas ir raksturīgi iestādes darbībai saistībā ar kredīta vai aizdevuma piešķiršanu. Aizdevumiem vai kredītiem ārvalstu valūtā kredīta piešķiršanas komisijas maksa ietver arī jebkādas komisijas maksas par sākotnējās aizdevuma vai kredīta izmaksas summas valūtas maiņu. Citām no patērētāja iekasējamām komisijas maksām un izdevumiem, kurus uzņēmums piemēro šiem aizdevumiem vai kredītiem, ir jāatbilst konkrēta pakalpojuma sniegšanai, kas nav aizdevuma vai kredīta piešķiršana vai parastā pārvaldīšana”.

Šobrīd šis tiesiskais regulējums ir ietverts *Ley 5/2019, de 15 de marzo, reguladora de los contratos de crédito inmobiliario* [2019. gada 15. marta Likums 5/2019 par nekustamā īpašuma kredītņēmumiem], kura 14. pantā, kas attiecas uz pārredzamības normām nekustamo īpašumu aizdevumu tirdzniecībā, ir noteikts šādi:

“3. Maksu var iekasēt tikai par pakalpojumiem, kas saistīti ar aizdevumiem, kurus aizņēmējs vai iespējamais aizņēmējs ir saistoši pieprasījis vai nepārprotami akceptējis, un ar nosacījumu, ka tie atbilst faktiski sniegtiem pakalpojumiem vai izdevumiem, kurus var pamatot.

4. Ja tiek pielīgta kredīta piešķiršanas komisijas maksa, tā ir maksājama tikai vienu reizi un ietver visus izdevumus saistībā ar kredīta izpēti, piešķiršanu vai apstrādi vai citus līdzīgus izdevumus, kas ir raksturīgi kredītiestādes darbībai saistībā ar aizdevuma piešķiršanu. Aizdevumiem ārvalstu valūtā kredīta piešķiršanas komisijas maksā ir ietverta arī jebkāda komisijas maksa par sākotnējās aizdevuma izmaksas summas valūtas maiņu”.

Šajā strīdā ir piemērojams arī *Real Decreto Legislativo 1/2007, de 16 de noviembre, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios y otras leyes complementarias* [Karaļa 16. novembra leģislatīvais dekrēts Nr. 1/2007, ar kuru pieņem Vispārīgā likuma par patērētāju un lietotāju aizsardzību konsolidēto versiju un citus papildu likumus](8. panta b) un d) apakšpunkts; 60., 80., 82. un 83. pants), *Ley 26/88, de 29 de julio, sobre disciplina e intervención de entidades de crédito* [1988. gada 29. jūlija Likums 26/88 par kredītiestāžu disciplīnu un intervenci], *Ley 7/1998, de 13 de abril, sobre condiciones generales de la contratación* [1998. gada 13. aprīļa likums 7/1998 par vispārējiem līgumu noteikumiem] (3. pants, 8. panta 1. punkts, 8. panta 2. punkts; 5. panta 5. punkts, 7. un 10. pants) un *Código Civil* [Civilkodekss] (1303. pants).

Īss lietas apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 2010. gada 22. janvārī prasītājs noslēdza ar atbildētāju ar hipotēku nodrošinātu kredīta līgumu ar maksimālo summu 168 200 EUR apmērā ar atmaksas termiņu 30 gadi un 360 ikmēneša maksājumiem. Līgumā bija ietverts ceturtais noteikums par komisijas maksu par kredīta piešķiršanu, kas ir formulēts šādi: “Par

aizdevumu ir jāmaksā komisijas maksa par kredīta piešķiršanu NULLE, KOMATS, TRĪSDESMIT PIECU PROCENTU apmērā no piešķirtā aizdevuma summas, kas AIZŅĒMĒJAM ir jāmaksā vienu reizi šī dokumenta parakstīšanas brīdī”. Tādējādi prasītājs līguma parakstīšanas brīdī samaksāja 588,70 EUR kā komisijas maksu par kredīta piešķiršanu.

- 2 2022. gada 6. aprīlī prasītājs iesniedzējtiesā cēla prasību, ar kuru lūdza, konkrētāk, atzīt par negodīgu minēto komisijas maksu par kredīta piešķiršanu.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 3 Prasītājs uzskata, ka komisijas maksa par kredīta piešķiršanu ir negodīga. Konkrētāk, viņš uzskata, ka *Tribunal Supremo* judikatūra (kas ietverta, konkrētāk, tās 2023. gada 29. maija spriedumā 816/2023 (ES:TS:2023:2131)) neatbilst Tiesas judikatūrai (konkrētāk, 2020. gada 16. jūlija spriedumam *Caixabank* un *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria*, C-224/19 un C-259/19, EU:C:2020:578, un 2023. gada 16. marta spriedumam *Caixabank* (Komisijas maksa par aizdevuma piešķiršanu), C-565/21, EU:C:2023:212).
- 4 Atbildētāja uzskata, ka komisijas maksa par aizdevuma piešķiršanu nav negodīga. Konkrētāk, tā uzskata, ka minētā *Tribunal Supremo* judikatūra pilnībā atbilst minētajai Tiesas judikatūrai un ka šī tiesa ir kliedejusi šaubas, kas pastāvēja attiecībā uz komisijas maksu par kredīta piešķiršanu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma izklāsts

- 5 2020. gada 16. jūlija spriedumā *Caixabank* un *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria* (C-224/19 un C-259/19, EU:C:2020:578) Tiesa, izskatot pirmās instances tiesu iesniegtus lūgumus sniegt prejudiciālu nolēmumu, lēma par komisijas maksu par kredīta piešķiršanu Spānijā. Konkrētāk, Tiesa sprieduma rezolutīvās daļas 2. un 3. punktā atzina šādi:

“2) Direktīvas 93/13 3. pants, 4. panta 2. punkts un 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka līguma noteikumi, uz kuriem attiecas jēdziens “līguma galvenais priekšmets”, ir jāsaprot kā tādi, kuros ir noteiktas šī līguma pamatsaistības un kuri kā tādi šo līgumu raksturo. Turpretī noteikumiem, kuriem ir papildinošs raksturs attiecībā pret noteikumiem, kas definē līgumisko attiecību pašu būtību, šis jēdziens nevar būt piemērojams. Fakts, ka komisijas maksa par kredīta piešķiršanu ir iekļauta hipotekārā aizdevuma līguma kopējās izmaksās, nevar būt noteicošs tam, lai šo maksu uzskatītu par šī līguma pamatsaistību. Katrā ziņā dalībvalsts tiesai ir jāpārbauda līgumiska noteikuma, kas attiecas uz līguma galveno priekšmetu, skaidrība un saprotamība, un tas nav atkarīgs no šīs direktīvas 4. panta 2. punkta transponēšanas šīs dalībvalsts tiesību sistēmā.

3) Direktīvas 93/13 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka starp patērētāju un finanšu iestādi noslēgta aizdevuma līguma noteikums, ar kuru

patērētājam ir uzlikts pienākums maksāt komisijas maksu par kredīta piešķiršanu, var radīt ievērojamu nelīdzsvarotību no līguma izrietošajās pušu tiesībās un pienākumos par sliktu patērētājam, neievērojot labas ticības prasību, ja finanšu iestāde nepierāda, ka šī komisijas maksa atbilst faktiski sniegtiem pakalpojumiem un tās veiktām izmaksām, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai”.

- 6 Tomēr, kā uzskata *Tribunal Supremo*, šis Tiesas spriedums balstījās uz Spānijas tiesiskā regulējuma un *Tribunal Supremo* judikatūras izkropļota izklāsta. Tādēļ tā nolēma iesniegt Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu (lieta C-565/21).
- 7 Šajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu *Tribunal Supremo* norādīja, pirmkārt, attiecībā uz valsts tiesisko regulējumu, ka Tiesai bija izklāstīts tikai to normu saturs, kurās bija minēts, ka banku komisijām ir jābūt pamatotām ar konkrētiem sniegtajiem pakalpojumiem, bet nebija minētas citas normas, kurās ir reglamentēta komisijas maksa par kredīta piešķiršanu, un ka tajā ir noteikts regulējums, kas būtiski atšķiras no citām banku komisijām. Otrkārt, attiecībā uz *Tribunal Supremo* judikatūras regulējumu tā norādīja, ka bija norādījusi Tiesai par to, ka pastāv “valsts judikatūra, kurā ir noteikts, ka tā sauktais noteikums attiecībā uz komisijas maksu par saistībām automātiski nav pakļauts pārskatāmības pārbaudei”, bet faktiski šādas judikatūras nebija.
- 8 *Tribunal Supremo* norādīja, ka tās spriedumā Nr. 44/2019 faktiski tika atzīts, ka noteikums par komisijas maksu par kredīta piešķiršanu nav negodīgs, ja tas izpilda pārskatāmības pārbaudi, proti, ja tas ir izteikts vienkāršā un skaidri saprotamā valodā plašā izpratnē, kāda sniegta Tiesas judikatūrā.
- 9 Spriedumā Nr. 44/2019 attiecībā uz strīdīgā noteikuma pārskatāmības pārbaudi *Tribunal Supremo* norādīja, ka tiesiskais regulējums par komisijas maksu par kredīta piešķiršanu ir paredzēts minētās pārskatāmības nodrošināšanai (vienā komisijas maksā ir apvienotas visas komisijas maksas par darbībām, kas tikušas veiktas saistībā ar kredīta vai aizdevuma piešķiršanu, to maksā tikai vienu reizi, patērētājs par tās esamību un iekļaušanu AKI aprēķinā tiek informēts pirms līguma noslēgšanas).
- 10 *Tribunal Supremo* norādīja arī, ka spriedumā Nr. 44/2019 ir minēti citi iemesli, kas apstiprina strīdīgā noteikuma pārskatāmību: pirmkārt, patērētāji, kas vēlas noslēgt hipotekārā aizdevuma līgumu vai kredītlīgumu, parasti zina, ka banka lielā vairumā gadījumu iekasē ne tikai lietošanas procentus, bet arī komisijas maksu par kredīta piešķiršanu; otrkārt, bankai saskaņā ar regulējumu par standartizētās informācijas lapu ir pienākums informēt iespējamo klientu par minētā noteikuma esamību un faktiski tas ir viens no gadījumiem, uz ko attiecas bankas reklāma; treškārt, tā ir komisijas maksa, kas ir jāsamaksā pilnā apmērā aizdevuma izsniegšanas brīdī, parasti vidusmēra patērētājs pievērš tai īpašu uzmanību, jo tā ir ar aizdevumu saistīta finansiālā upura būtiska daļa; ceturtkārt, noteikuma formulējums, atrašanās vieta un struktūra ļauj secināt, ka tā ir būtisks līguma elements.

- 11 *Tribunal Supremo* arī norādīja, ka varēja atsaukties uz vairākiem Tiesas spriedumiem, lai pamatotu visus šos argumentus. Pirmkārt, Tiesas judikatūrā atkārtoti ir minēts kritērijs, ka tad, ja par komisijas maksu par kredīta piešķiršanu ir zināms iepriekš, ja ir precīzi noteikts tās apmērs vai aprēķina metode, tās nomaksas termiņš, tādējādi ka tie ļauj izvērtēt ekonomiskās sekas klientam un ja ir pienācīgi norādīts uz šādas komisijas maksas esamību, ir jāuzskata, ka šāda pārredzamības pārbaude ir izpildīta, lai arī nav sīki norādīti sniegtie pakalpojumi vai veiktās darbības, ar nosacījumu, ka faktiski sniegto pakalpojumu raksturu var pamatoti saprast vai izsecināt no līguma kopumā.
- 12 Šajā nozīmē, kā norāda *Tribunal Supremo*, varēja minēt ģenerālvokāta Dž. Hogana [*G. Hogan*] secinājumus lietā *Kiss* un *CIB Bank*, C-621/17, EU:C:2019:411, ciktāl tajos ir atsauce uz “komisijas maksu par aizdevuma izsniegšanu” (16., 37. un 38. punkts); Tiesas 2019. gada 3. oktobra spriedumu *Kiss* un *CIB Bank*, C-621/17, EU:C:2019:820 (38., 39. un 45. punkts); Tiesas spriedumu apvienotajās lietās C-224/19 un C-259/19 (68. punkts) un Tiesas 2020. gada 3. septembra spriedumu apvienotajās lietās *Profi Credit Polska*, C-84/19, C-222/19 un C-252/19, EU:C:2020:631 (75. punkts).
- 13 Otrkārt, kā norāda *Tribunal Supremo*, ja par šo maksu tika sniegti pakalpojumi, kas attiecas uz aizdevuma vai kredīta pārvaldību un atmaksu, un ja tās summa nav nesamērīga, noteikumi, ar ko nosaka šāda veida komisijas maksas vai izdevumus, nerada tādu ievērojamu nelīdzsvarotību no līguma izrietošajās pušu tiesībās un pienākumos, kas ir pretēja godprātības prasībai un kaitē patērētājam. Šajā nozīmē varēja atkārtoti minēt Tiesas 2019. gada 3. oktobra spriedumu *Kiss* un *CIB Bank*, C-621/17, EU:C:2019:820 (54.–56. punkts).
- 14 Visbeidzot, *Tribunal Supremo* lūdza Tiesai ņemt vērā, ka pēc tās sprieduma apvienotajās lietās C-224/19 un C-259/19 liela daļa Spānijas tiesu bija turpinājušas piemērot *Tribunal Supremo* judikatūru par komisijas maksu par kredīta piešķiršanu, uzskatot, ka premisa, kas bija šī sprieduma pamatā, neatbilda Spānijas tiesībām, bet citas Spānijas tiesas bija interpretējušas, ka šajā spriedumā ir atzīts, ka *Tribunal Supremo* judikatūra bija pretrunā Savienības tiesībām šajā jomā.
- 15 2023. gada 16. martā Tiesa pasludināja spriedumu lietā C-565/21, *Caixabank* (Komisijas maksa par aizdevuma piešķiršanu), EU:C:2023:212.
- 16 2023. gada 29. maijā *Tribunal Supremo* spriedumā 816/2023 (ES:TS:2023:2131), izspriežot lietu, kurā pati bija iesniegusi lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu C-565/21, tā noteica kritērijus, kas ir jāievēro, lai izlemtu nevis vispārēji, bet gan pārbaudot komisijas maksas par kredīta piešķiršanu spēkā esamību katrā atsevišķā gadījumā.
- 17 Iesniedzējtiesa šajā lietā uzskata, ka minētajā spriedumā 816/2023 *Tribunal Supremo* nebija ņemti vērā 2023. gada 16. marta sprieduma *Caixabank* (Komisijas maksa par aizdevuma piešķiršanu), C-565/21, EU:C:2023:212, visi punkti par

noteikuma par komisijas maksu par kredīta piešķiršanu negodīguma pārbaudi. Minētā iesniedzējtiesa kritizē, konkrētāk, ka minētajā *Tribunal Supremo* spriedumā, pamatojoties uz acīmredzamo faktu, ka komisijas maksas par kredīta piešķiršanu pati par sevi nav negodīga, notika koncentrēšanās tikai uz diviem aspektiem, lai secinātu, ka konkrētajā gadījumā minētā komisijas maksa nav negodīga, proti:

- ka pakalpojumi, par kuriem tiek atlīdzināts ar šo komisijas maksu, jau nav ietverti citās izmaksās, kuras sedz patērētājs, un
- ka iekasētā summa (845 EUR) no 130 000 EUR kapitāla nav nesamērīga, jo veido 0,65 % no kapitāla un saskaņā ar internetā pieejamo statistiku par komisijas maksas par kredīta piešķiršanu Spānijā vidējām izmaksām šīs izmaksas svārstās no 0,25 % līdz 1,50 %.

DARBA VERSIJA